FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT JULIANE KOKOTT

föredraget den 18 mars 2010 [1]

I – Inledning

1. Det aktuella målet om överklagande ger anledning att diskutera problem med tidsfrister i samband med definitiv fördelning av anslag till medlemsstaterna för omstrukturering och omställning av vinodlingar.

2. Målet rör en tvist mellan Republiken Grekland (nedan kallad klaganden) och Europeiska kommissionen (nedan kallad kommissionen) om innebörden av artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000. Det gäller framför allt frågan huruvida kommissionen var skyldig att i sitt beslut om anslagsfördelningen för budgetåret 2006 ta hänsyn till uppgifter som Republiken Grekland inte lämnade förrän efter det att den tidsfrist som stadgas i dessa bestämmelser hade löpt ut.

3. Genom dom av den 11 december 2008 (nedan kallad den överklagade domen) [2] ogillade förstainstansrätten (numera tribunalen) Republiken Greklands talan om ogiltigförklaring eller ändring av beslut 2006/669/EG [3] om definitiv fördelning av anslagen till medlemsstaterna för ett visst antal hektar och anförde att kommissionen när den fattade beslut inte hade tagit hänsyn till de uppgifter som Republiken Grekland hade lämnat i efterhand.

4. Genom överklagandet, som inkom till domstolen den 6 februari 2009, har Republiken Grekland begärt att den överklagade domen ska upphävas, och den står fast vid sina ursprungliga yrkanden.

II – Tillämpliga bestämmelser

5. Förstainstansrätten framställde de tillämpliga bestämmelserna enligt följande i punkterna 1–5 i den överklagade domen:

”1 Reglerna för omstrukturering och omställning av vinodlingar fastställs i

1 — Originalspråk: tyska.

2 — Dom av den 11 december 2008 i mål T-339/06, Grekland mot kommissionen (REG 2008, s. II-3525).

3 — Beslut 2006/669/EG av den 4 oktober 2006 om definitiv fördelning av beloppen för budgetåret 2006 för ett visst antal hektar per medlemsstat för omstrukturering och omställning av vinodlingar enligt rådets förordning nr 1493/1999 (EUT L 275, s. 62) (nedan kallat det angripna beslutet).

rådets förordning (EG) nr 1493/1999 av den 17 maj 1999 om den gemensamma organisationen av marknaden för vin (EGT L 179, s. 1) och i kommissionens förordning (EG) nr 1227/2000 av den 31 maj 2000 om tillämpningsföreskrifter till rådets förordning (EG) nr 1493/1999, särskilt beträffande produktionskapacitet (EGT L 143, s. 1), i dess ändrade lydelse.

2 Artikel 14 i förordning nr 1493/1999 har följande lydelse:

’1. Kommissionen skall göra preliminära anslagsfördelningar till medlemsstaterna på årsbasis, på grundval av objektiva kriterier med beaktande av särskilda situationer och behov, och ansträngningar som skall göras med hänsyn till målet för systemet.

2. De preliminära fördelningarna skall anpassas till de faktiska utgifterna och på grundval av de reviderade utgiftsprognoser som medlemsstaterna överlämnar med beaktande av målet för systemet och tillgängliga medel.

… ’

3 Artikel 16 i förordning nr 1227/2000 har ändrats bland annat genom kommissionens förordning (EG) nr 1841/2003 av den 17 oktober 2003 om ändring av förordning (EG) nr 1227/2000 (EUT L 268, s. 58). Enligt artikel 16 i förordning nr 1227/2000, i den lydelse som ska tillämpas på budgetåret 2006, gäller följande:

’1. Medlemsstaterna skall senast den 10 juli varje år till kommissionen överlämna följande information beträffande omstrukturerings- och omställningssystemet:

a) En redovisning av de faktiskt utbetalade utgifterna per den 30 juni under budgetåret i fråga, samt den totala areal som berörs.

b) En redovisning av kontrollerade utgifter per den 30 juni under budgetåret i fråga, samt den totala areal som berörs.

…

2. Om den information som medlemsstaterna enligt punkt 1 skall överlämna till kommissionen är ofullständig, eller om den inte överlämnas i tid, skall kommissionen utan att det påverkar tillämpningen av de allmänna bestämmelserna om budgetdisciplin, göra ett tillfälligt och schablonmässigt avdrag på förskotten när jordbruksutgifterna bokförs.’

4 Artikel 17 i förordning nr 1227/2000 har ändrats bland annat genom kommissionens förordning (EG) nr 315/2003 av den 19 februari 2003 (EUT L 46, s. 9) och genom kommissionens förordning (EG) nr 1203/2003 av den 4 juli 2003 (EUT L 168, s. 9). Enligt artikel 17 i förordning nr 1227/2000, i den lydelse som ska tillämpas på budgetåret 2006, gäller följande:

’1. De utgifter som en medlemsstat kontrollerat och betalat och som deklarerats för ett visst räkenskapsår skall finansieras upp till de belopp som har meddelats kommissionen i enlighet med artikel 16.1 a och 16.1 b, under förutsättning att dessa belopp totalt sett inte överstiger det anslag som medlemsstaten beviljats enligt artikel 14.1 i förordning nr 1493/1999.

…

3. De ansökningar som medlemsstaterna skickat in i enlighet med artikel 16.1 c skall godkännas proportionellt, genom utnyttjande av de anslag som finns tillgängliga efter det att summan av de belopp som från alla medlemsstater har meddelats i enlighet med artikel 16.1 a och de belopp som har deklarerats i enlighet med artikel 16.1 b dragits av från det totala belopp som beviljats medlemsstaterna i enlighet med artikel 14 i förordning nr 1493/1999. Kommissionen skall snarast möjligt efter den 30 juni meddela medlemsstaterna i vad mån deras ansökningar kan godkännas.

4. Om den totala areal som meddelats i enlighet med artikel 16.1 a är mindre än det antal hektar som anges i samband med budgetårets anslagsfördelning till medlemsstaten i enlighet med artikel 14.1 i förordning nr 1493/1999 skall de utgifter som deklarerats för budgetåret i fråga, trots bestämmelserna i punkterna 1 och 2, endast finansieras med ett belopp som uppgår till den totala deklarerade arealen multiplicerad med det genomsnittliga stödbeloppet per hektar; det senare utgörs av förhållandet mellan det belopp som beviljats medlemsstaten i enlighet med artikel 14.1 i förordning nr 1493/1999 och antalet beräknade hektar.

Detta belopp får aldrig vara högre än de utgifter som deklarerats i enlighet med artikel 16.1 a.

Vid tillämpning av den här punkten får en avvikelse med 5 % tillåtas i fråga om den totala areal som meddelas, jämfört med den areal som anges i anslaget för budgetåret i fråga.

De belopp som inte finansieras i enlighet med denna punkt skall inte vara tillgängliga med avseende på tillämpningen av punkt 3.

…

8. Hänvisningar till ett visst budgetår skall avse de utbetalningar som medlemsstaterna gör mellan den 16 oktober och den 15 oktober året efter.

… ’

5 I artikel 7.2 i rådets förordning (EG) nr 1258/1999 av den 17 maj 1999 om finansiering av den gemensamma jordbrukspolitiken (EGT L 160, s. 103) föreskrivs följande:

’Kommissionen skall besluta om månatliga förskott på verkställda utgifter som betalas av de ackrediterade utbetalningsställena.

Utgifterna för oktober skall hänföras till oktober om de verkställs mellan den 1 och den 15 oktober och till november om de verkställs mellan den 16 och den 31 oktober. Förskottsbetalningar skall göras till medlemsstaten senast den tredje arbetsdagen i den andra månaden efter den månad då utgifterna verkställs.’

…”

III – Bakgrund och det angripna beslutet

6. Förstainstansrätten återgav bakgrunden och det angripna beslutet i punkterna 6–14 enligt följande:

”6 För budgetåret 2006 (den 16 oktober 2005–den 15 oktober 2006) har den preliminära fördelningen av anslag som beviljats enligt förordning nr 1493/1999 för omstrukturering och omställning av vinodlingar fastställts i kommissionens beslut 2005/716/EG av den 10 oktober 2005 om preliminär fördelning av beloppen för ett visst antal hektar per medlemsstat för omstrukturering och omställning av vinodlingar enligt rådets förordning (EG) nr 1493/1999, för regleringsåret 2005/06 (EUT L 271, s. 45). I bilagan till detta beslut fastställdes det preliminära anslaget till Republiken Grekland till 8 574 504 euro för en areal av 1 249 hektar.

7 De grekiska myndigheterna meddelade den 10 juli 2006, med tillämpning av artikel 14 i förordning nr 1493/1999 och artikel 16 i förordning nr 1227/2000, kommissionen hur stora utgifter de hade haft för omstrukturering och omställning av vinodlingar i Grekland under budgetåret 2006, för att få anslag för dessa utgifter. Enligt detta meddelande uppgick dessa

utgifter till 6 829 204,46 euro sammanlagt och den areal som berördes uppgick till 788,002 hektar.

8 De grekiska myndigheterna sände den 22 september 2006 en skrivelse till kommissionen, där de påtalade att ett fel hade uppstått när uppgifter hämtats från en databas. Den sammanlagda areal som borde beaktas var i själva verket 1 102,271 hektar. De preciserade att denna areal överensstämmer med den sammanlagda areal som anges i den tabell som bifogats till skrivelsen av den 10 juli 2006, och i vilken det anges hur stora de verkliga kostnaderna för omstrukturering och omställning av vinodlingar i Grekland var fram till den 30 juni 2006, det vill säga 1 085,391 hektar, och med den sammanlagda areal som angavs i den bilaga som bifogats skrivelsen av den 10 juli 2006, i vilken angavs vilka utgifter för omstrukturering och omställning av vinodlingar i Grekland som reglerats fram till den 30 juni 2006, det vill säga 16,88 hektar. De anmärkte även att de sammanlagda utgifterna uppgick till 6 829 204,46 euro.

9 De grekiska myndigheterna upprepade vid det 890:e sammanträdet för förvaltningskommittén för vin den 26 september 2006 sin begäran till kommissionen att denna skulle beakta de rättade uppgifterna. Kommissionen avslog muntligen de grekiska myndigheternas begäran med motiveringen att uppgifterna hade inkommit för sent.

10 Kommissionen antog den 4 oktober 2006 beslut 2006/669/EG om definitiv fördelning av beloppen för budgetåret 2006 för ett visst antal hektar per medlemsstat för omstrukturering och omställning av vinodlingar enligt rådets förordning (EG) nr 1493/1999 (EUT L 275, s. 62) (nedan kallat det angripna beslutet). Samma dag träffade en företrädare för kommissionen några företrädare för de grekiska myndigheterna. Denne förklarade att det med hänsyn till föreskrivna tidsfrister var omöjligt att bifalla deras begäran om att beakta de rättade uppgifter som hade meddelats den 22 september 2006.

11 De grekiska myndigheterna sände den 16 oktober 2006 en skrivelse till kommissionen i vilken de begärde att bilagan till det angripna beslutet skulle ändras. Kommissionen biföll inte denna begäran.

12 Kommissionen har i det angripna beslutet, vad avser Republiken Grekland, beaktat de uppgifter som de grekiska myndigheterna meddelat den 10 juli 2006.

13 I skäl 6 i det angripna beslutet anges att kommissionen fastställt en påföljd för Republiken Grekland enligt artikel 17.4 i förordning nr 1227/2000, som uppgick till 1 129 015 euro.

14 I bilagan till det angripna beslutet fastställdes den definitiva anslagsfördelningen till Republiken Grekland för omstrukturering och omställning av vinodlingar i Grekland till 5 700 190 euro för en areal på 788 hektar.”

IV – Förfarandet vid förstainstansrätten och yrkanden i målet om överklagande

7. Republiken Grekland överklagade det angripna beslutet 2006/669/EG vid förstainstansrätten genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 30 november 2006. Grekland anförde fem grunder till stöd för sin talan. Den första grunden avsåg att fristen i artikel 16.1 förordning nr 1227/2000 endast är vägledande och att även uppgifter som har sänts först efter det att fristen löpt ut därför ska beaktas. Den andra grunden avsåg åsidosättande av principen om lojalt samarbete, den tredje grunden avsåg åsidosättande av principerna om tro och heder och god förvaltningssed, den fjärde grunden avsåg åsidosättande av proportionalitetsprincipen och den femte grunden avsåg åsidosättande av principen om ändamålsenlig verkan.

8. Genom den överklagade domen bekräftade förstainstansrätten det angripna beslutet den 11 december 2008. Den ogillade följaktligen Republiken Greklands talan och förpliktade sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

9. Grekland har överklagat domen och yrkat att

— överklagandet ska tas upp till sakprövning,

— den överklagade domen ska upphävas,

— yrkandena i överklagandet ska bifallas, och

— kommissionen förpliktas att ersätta de rättegångskostnader som är hänförliga till överklagandet och till förfarandet vid förstainstansrätten.

10. Kommissionen har å sin sida yrkat att

— överklagandet ska avvisas eller ogillas, och

— Republiken Grekland förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

11. Överklagandet har handlagts skriftligen vid domstolen. Ingen av parterna har ansökt om att muntlig förhandling ska hållas.

V – Bedömning

A – *Huruvida överklagandet kan tas upp till sakprövning*

12. Kommissionen anser att överklagandet inte kan tas upp till sakprövning, eftersom klaganden bara har upprepat de argument som denna anförde redan i första instans.

13. I detta avseende har kommissionen dock helt felbedömt domstolens fasta rättspraxis beträffande upptagande till sakprövning av överklaganden.

14. Ett överklagande som endast innehåller upprepningar av grunder och argument som redan har anförts vid förstainstansrätten, och som bland annat avser omständigheter som förstainstansrätten uttryckligen har underkänt, uppfyller visserligen enligt fast rättspraxis inte kraven på motivering enligt artikel 51 i stadgan för domstolen samt artikel 112.1 första stycket c i domstolens rättegångsregler. [4] Ett sådant överklagande utgör nämligen endast en begäran om omprövning av den ansökan som ingetts till förstainstansrätten, vilket enligt artikel 49 i stadgan för domstolen faller utanför domstolens behörighet. [5]

15. Från ovanstående skiljer sig dock ett överklagande i vilket uttryckligen förstainstansrättens dom och dess bedömning tas upp och argument åberopas som redan har anförts mot det angripna beslutet.

16. När en klagande har ifrågasatt förstainstansrättens tolkning eller tillämpning av gemenskapsrätten kan naturligtvis de rättsfrågor som har prövats av förstainstansrätten på nytt tas upp till diskussion i målet om överklagande. [6] Det är en central uppgift för domstolen som överklagandeinstans att slutgiltigt klarlägga tolkningsfrågorna.

17. Det förevarande överklagandet är avsett att klarlägga förstainstansrättens inställning i olika rättsfrågor som den har förelagts i första instans. I överklagandet anges noga de kritiserade synpunkterna i den överklagade domen och de grunder och argument som det stöder sig på.

4 — Dom av den 16 maj 2002 i mål C-321/99 P, ARAP m.fl. mot kommissionen (REG 2002, s. I-4287), punkt 48, av den 22 januari 2004 i mål C-353/01 P, Mattila mot rådet och kommissionen (REG 2004, s. I-1073), punkt 27, och av den 29 april 2004 i mål C-496/99 P, kommissionen mot CAS Succhi di Frutta (REG 2004, s. I-3801), punkt 50.

5 — Beslut av den 25 mars 1998 i mål C-174/97 P, FFSA m.fl. mot kommissionen (REG 1998, s. I-1303), punkt 24.

6 — Dom av den 13 juli 2000 i mål C-210/98 P, Salzgitter mot kommissionen (REG 2000, s. I-5843), punkt 43.

18. Överklagandet kan följaktligen tas upp till sakprövning.

B – *Huruvida överklagandet är välgrundat*

19. Republiken Grekland har åberopat tre grunder till stöd för sitt överklagande. Enligt Grekland grundar sig förstainstansrättens dom på en felaktig tolkning av artikel 16.1 och 16.2 samt artikel 17.1 i förordning nr 1227/2000. För det andra har förstainstansrätten felbedömt innebörden av olika allmänna rättsprinciper i sitt avgörande. Slutligen innehåller den överklagade domen en motsägelsefull motivering.

1. Den första grunden

20. Republiken Grekland anser att fristen, som enligt artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000 löper ut den 10 juli varje år, endast är vägledande, till skillnad från vad förstainstansrätten fastställde. I det angripna beslutet skulle kommissionen därför enligt klaganden ha beaktat de uppgifter som meddelades efter det att fristen hade löpt ut. Förstainstansrätten gick på samma linje som kommissionen och utgick från att det rörde sig om en absolut frist. Detta har Republiken Grekland ifrågasatt med den första grunden.

21. Både lydelsen av artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000 och den systematiska placeringen av denna och teleologiska överväganden med avseende på meningen och syftet med bestämmelsen om en tidsfrist i dess sammanhang bekräftar dock förstainstansrättens uppfattning. Fristen i artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000 är en absolut frist.

a) Lydelsen

22. Jag måste instämma med förstainstansrätten i att lydelsen av artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000 talar för att fristen i denna är absolut.

23. I nästan alla språkversioner fastställs i artikel 16.1 att medlemsstaterna ”senast” den 10 juli varje år ska meddela kommissionen de uppgifter som anges i bestämmelsen. Genom

detta antyds att fristen, som en absolut frist är av tvingande karaktär, i synnerhet som det inte är nödvändigt att ordet ”absolut tidsfrist” används för att man ska utgå från att det rör sig om en absolut tidsfrist. [7] Om en handling ska utföras senast den 10 juli ett år är den försenad redan följande dag och därför i princip inte längre möjlig att utföra.

24. Om det i tre språkversioner (nämligen den grekiska, den portugisiska och den rumänska) anges att medlemsstaterna har tid på sig ”fram till” den 10 juli varje år för att lämna uppgifterna till kommissionen ger dessa versioner inte artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000 någon annan innebörd härigenom än den som ges i de andra språkversionerna.

b) Systematisk tolkning

25. Den grekiska regeringen har hävdat att det framgår att tidsfristen i artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000 endast är vägledande, om bestämmelsen tolkas systematiskt. Av bestämmelsen i artikel 16.2 i förordning nr 1227/2000 följer således att också anmälningar som har inkommit efter det att fristen enligt artikel 16.1 har löpt ska beaktas av kommissionen i samband med den definitiva anslagsfördelningen.

26. Enligt artikel 16.2 i förordning nr 1227/2000 ”skall kommissionen, om den information som medlemsstaterna enligt punkt 1 skall överlämna till kommissionen är ofullständig, eller om den inte överlämnas i tid, … göra ett tillfälligt och schablonmässigt avdrag på förskotten när jordbruksutgifterna bokförs.”

27. Republiken Grekland har i sin argumentation utgått från artikel 16.2, enligt vilken en tillfällig minskning av anslagen föreskrivs som sanktionsåtgärd för information som är ofullständig eller inte har inkommit i tid. Av detta måste enligt Grekland följa att en sanktionsåtgärd på grund av information som har kompletterats eller lämnats först efter det att fristen har löpt ut ska upphävas igen i efterhand. Man kan slutligen bara tala om en tillfällig sanktionsåtgärd om den senare kan slopas igen genom en – försenad – anmälan enligt artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000.

7 — Förstainstansrätten hänvisade i detta avseende till dom av den 30 november 1972 i mål 32/72, Wasaknäcke (REG 1972, s. 1181), punkt 2, och av den 13 december 1972 i mål 52/72, Walzenmühle Magstadt (REG 1972, s. 1267), punkt 2.

28. I ett andra steg för Republiken Grekland en argumentation *a fortiori*. I förfarandet vid förstainstansrätten påpekade nämligen kommissionen att artikel 16.2 i förordning nr 1227/2000 enligt dess lydelse endast är en bestämmelse som tillämpas i händelse av helt utebliven eller endast ofullständig information, men som inte tillämpas på det aktuella fallet, vilket gäller information som är fullständig, men felaktig.

29. Enligt Republiken Grekland är det följaktligen enligt artikel 16.2 också i detta fall, då felaktig information har lämnats i rätt tid, möjligt att lämna (korrigerad) information i efterhand efter det att fristen har löpt ut. En stat som har fullgjort sin anmälningsskyldighet enligt artikel 16.1 och iakttagit den föreskrivna tidsfristen men bara har råkat göra fel får nämligen inte missgynnas i förhållande till en stat som från första början ignorerade fristen i artikel 16.1. Det är tvärtom enligt artikel 16.2 i förordning nr 1227/2000 möjligt för båda att lämna information i efterhand som kommissionen sedan ska beakta i samband med den definitiva anslagsfördelningen.

30. Republiken Greklands centrala argument ovan i den första grunden kan dock inte godtas.

31. Vid en första anblick verkar Republiken Greklands argumentation förvisso helt övertygande. Om en försummad tidsfrist beläggs med en ”tillfällig” sanktionsåtgärd enligt en lagbestämmelse, ligger det nära till hands att dra slutsatsen att det härigenom är underförstått att det är möjligt att ta igen den försummade handlingen i efterhand. Om handlingen inte kunde tas igen i efterhand och ändå beaktades i samband med beslutet skulle man inte kunna tala om en enbart tillfällig sanktionsåtgärd.

32. Om man undersöker lydelsen av artikel 16.2 i förordning nr 1227/2000 närmare framgår det dock att det av formuleringen ”tillfälligt avdrag” inte alls går att dra slutsatsen att Republiken Greklands meddelande i efterhand borde ha beaktats i samband med kommissionens angripna beslut.

33. I artikel 16.2 i förordning nr 1227/2000 föreskrivs nämligen, i händelse av information som inte har lämnats i tid eller är ofullständig enligt artikel 16.1, ett tillfälligt och schablonmässigt avdrag ”på *förskotten* när jordbruksutgifterna bokförs”.

34. I artikel 16.2 i förordning nr 1227/2000 hänvisas därmed till det tillvägagångssätt som inom den gemensamma jordbrukspolitiken

föreskrivs för utbetalning av finansiella medel till medlemsstaterna. De ekonomiska resurser som krävs för att täcka de utgifter som avses ska enligt artikel 5.1 i förordning nr 1258/1999 göras tillgängliga för medlemsstaterna av kommissionen genom förskott på utgifter som verkställs under en referensperiod.

35. Enligt artikel 7.2 i förordning nr 1258/1999 ska kommissionen besluta om månatliga förskott på verkställda utgifter som betalas av de ackrediterade utbetalningsställena, och förskottsbetalningar ska göras till medlemsstaten senast den tredje arbetsdagen i den andra månaden efter den månad då utgifterna verkställs.

36. Om en medlemsstat således inte lämnar någon information inom fristen i artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000 eller bara lämnar ofullständig information med det innehåll som föreskrivs i artikel 16.1 får detta enligt artikel 16.2 i förordningen till följd att ett tillfälligt avdrag görs på de förskott som medlemsstaten har beviljats enligt artikel 7 i förordning nr 1258/1999 på verkställda utgifter som medlemsstaten i fråga har meddelat. Detta är ett ständigt påtryckningsmedel för att få medlemsstaterna att iaktta anmälningsskyldigheten enligt artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000. Om medlemsstaten fullgör sin anmälningsskyldighet blir det tillfälliga avdraget inte längre aktuellt.

37. Endast denna sanktionsåtgärd, det vill säga avdrag på de förskott på verkställda utgifter som varje månad betalas av de ackrediterade utbetalningsställena, är tillfällig enligt artikel 16.2 i förordning nr 1227/2000, vilket innebär att den inte längre är aktuell om meddelande lämnas i efterhand.

38. I det beslut som kritiseras i det förevarande överklagandet gjorde kommissionen dock överhuvudtaget inget avdrag på förskotten till Republiken Grekland när jordbruksutgifterna bokfördes. Det är där överhuvudtaget inte fråga om något avdrag enligt artikel 16.2 i förordning nr 1227/2000.

39. Föremålet för det angripna beslutet är tvärtom ett helt annat.

40. Genom det angripna beslutet gjorde kommissionen den *definitiva* anslagsfördelningen för ett visst antal hektar per medlemsstat för budgetåret 2006 i enlighet med artikel 14.2 i förordning nr 1493/1999. Denna definitiva anslagsfördelning är överhuvudtaget inte föremål för ”tillfälliga avdrag” enligt artikel 16.2 i förordning nr 1227/2000, varför det inte går att dra några slutsatser av att avdragen är tillfälliga när det ska avgöras huruvida information som har inkommit efter det att fristen enligt artikel 16.1 har löpt ut ska beaktas vid den definitiva anslagsfördelningen.

Republiken Grekland har således valt fel riktmärke i sin argumentation.

41. I artikel 16.2 i förordning nr 1227/2000 föreskrivs dock rimligt nog inget tillfälligt avdrag från de *definitiva* anslagsfördelningarna enligt artikel 14.2 i förordning nr 1493/1999. Schablonberäknade avdrag regleras tvärtom i ett helt annat sammanhang, nämligen genom avdrag på *förskotten* när Republiken Greklands jordbruksutgifter bokförs. Av detta går dock inte att dra några slutsatser beträffande frågan huruvida försenad information ska beaktas vid den definitiva anslagsfördelningen.

42. Om man bortser från detta missförstånd från den grekiska regeringens sida, bekräftar till och med sammanhanget där bestämmelserna i kapitel IV i förordning nr 1227/2000 ingår den tolkning som framför allt följer av lydelsen av artikel 16.1 och enligt vilken fristen är absolut.

43. Det ska i detta avseende till att börja med erinras om i vilket sammanhang artikel 16 i förordning nr 1227/2000 ingår. Det är en genomförandebestämmelse till förordning nr 1493/1999 och artikel 14 i denna. I artikeln regleras anslagsfördelningen till medlemsstaterna i samband med gemenskapens budgetplanering för området omstrukturering och omställning av vinodlingar.

44. Enligt artikel 14.1 i förordning nr 1493/1999 ska kommissionen före budgetårets början göra preliminära anslagsfördelningar till medlemsstaterna på årsbasis, på grundval av objektiva kriterier med beaktande av särskilda situationer och behov, och ansträngningar som ska göras med hänsyn till målet för systemet. För det aktuella budgetåret gjordes detta genom kommissionens beslut 2005/716/EG av den 10 oktober 2005.

45. I artikel 14.2 föreskrivs sedan i ett andra steg att de preliminära fördelningarna ska anpassas till de faktiska utgifterna och på grundval av de reviderade utgiftsprognoser som medlemsstaterna överlämnar med beaktande av målet för systemet och tillgängliga medel. Detta skedde genom det angripna beslutet för det aktuella budgetåret 2006.

46. Anmälningsskyldigheten som regleras i detalj i artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000 ska vara en förberedelse för den definitiva anslagsfördelningen enligt artikel 14.2 i förordning nr 1493/1999.

47. Genom den information som krävs enligt artikel 16.1 a och b om de utgifter som faktiskt har betalats och fastställts under det pågående budgetåret och genom de ansökningar som enligt artikel 16.1 c kan göras om ytterligare

finansiering av utgifter under det pågående budgetåret utöver den preliminära anslagsfördelningen enligt artikel 14.1 i förordning nr 1493/1999 får kommissionen ett underlag för den definitiva anslagsfördelningen.

48. Den definitiva anslagsfördelningen kan inte alls vara enbart preliminär för enskilda medlemsstater – vilket ska bevisas ytterligare nedan också med hänsyn tagen till teleologiska överväganden.

49. Av artikel 17.3 i förordning nr 1227/2000 följer nämligen att en anslagsfördelning till en medlemsstat som överstiger det belopp som preliminärt har tilldelats denna enligt artikel 14.1 bara är möjlig när det, efter det att alla utgifter som har verkställts av medlemsstaterna under budgetåret har dragits av, fortfarande finns medel kvar av de totala belopp som har fördelats enligt artikel 14.1 i förordning nr 1493/1999. Den definitiva anslagsfördelningen är följaktligen beroende av hur stora anslag som faktiskt har fördelats till de andra medlemsstaterna, varför isolerade senare ändringar är uteslutna.

50. Till skillnad från vad Republiken Grekland anser kan inte heller artikel 17.1 i ovanstående förordning anföras till stöd för att den frist som anges i artikel 16.1 inte skulle vara absolut.

51. I artikel 17.1 i förordning nr 1227/2000 anges nämligen uttryckligen den information som lämnats inom tidsfristen i artikel 16.1 som underlag för kommissionens definitiva anslagsfördelning. Lydelsen av artikel 17.1 i ovanstående förordning ger däremot inget stöd för Republiken Greklands argument att de faktiska utgifterna ska läggas till grund enligt artikel 17.1 och att korrigeringar som har gjorts efter det att fristen har löpt ut därmed ska beaktas.

52. Som slutsats i denna del kan det följaktligen slås fast att en systematisk tolkning av artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000 bekräftar den bokstavliga tolkningen enligt vilken tidsfristen som anges där är absolut.

c) Teleologisk tolkning

53. Ovanstående överväganden bekräftas ytterligare genom en teleologisk tolkning av artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000. Enligt denna kan bara fristens tvingande natur säkerställa meningen och syftet med artiklarna 16 och 17.

54. En anpassning av den till att börja med preliminära anslagsfördelningen enligt artikel 14.1 i förordning nr 1493/1999 i form av en definitiv anslagsfördelning enligt artikel 14.2 i förordningen är bara meningsfull om denna anpassning av anslagen kan få konsekvenser redan under det pågående, nästan avslutade budgetåret.

55. För att ovanstående bestämmelse ska kunna ha ändamålsenlig verkan och för att medlemsstaterna ska kunna göra sina sista betalningar avseende utgifter som redovisats enligt artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000 före pågående budgetårs slut och erhålla ersättning därför från kommissionen före budgetårets slut med utnyttjande av de medel som är tillgängliga för det budgetåret, måste beslutet om definitiv anslagsfördelning mellan medlemsstaterna för budgetåret antas före budgetårets slut, det vill säga den 15 oktober. I artikel 7.2 i förordning nr 1258/1999 föreskrivs nämligen att bara sådana utgifter för oktober månad som verkställts mellan den 1 och den 15 i månaden ska hänföras till oktober månad, medan senare utgifter ska hänföras till november månad.

56. Som förberedelse för den definitiva anslagsfördelningen enligt artikel 14.2 i förordning nr 1493/1999 behövs emellertid uppgifterna från alla medlemsstaterna enligt artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000, och de måste behandlas i ett omfattande förfarande för den definitiva anslagsfördelningen.

57. Bara genom en absolut och därigenom effektiv tolkning av bestämmelsen om en tidsfrist i artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000 kan det i detta sammanhang garanteras att de anslag som till att börja med har beviljats preliminärt enligt artikel 14.1 i förordning nr 1493/1999 ska kunna anpassas i tid av kommissionen på grundval av de faktiska uppgifterna. Om medlemsstaterna kunde lämna eller korrigera information i efterhand när som helst efter den 10 juli med verkan för hela den definitiva anslagsfördelningen eller en del av denna, skulle kommissionen inte kunna göra någon definitiv anslagsfördelning i tid före budgetårets slut.

58. Även en teleologisk tolkning leder således till att den frist som anges i artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000 ska anses vara absolut, varför uppgifter som har lämnats för sent i princip inte ska beaktas vid den definitiva anslagsfördelningen enligt artikel 14.2 i förordning nr 1493/1999.

2. Den andra grunden

59. Som andra grund har Republiken Grekland anfört att förstainstansrätten bortsåg

från olika rättsprinciper i gemenskapsrätten. Enligt Grekland åsidosatte nämligen kommissionen, till skillnad från vad förstainstansrätten ansåg, skyldigheten till lojalt samarbete, principerna om tro och heder och om god förvaltningssed och likhetsprincipen genom att inte beakta den korrigerade information som Republiken Grekland lämnade in för sent.

60. Förstainstansrätten gjorde en riktig bedömning när den fastställde att kommissionen inte åsidosatte de ovannämnda rättsprinciperna. Inte heller förstainstansrätten åsidosatte dessa principer. Republiken Grekland kan därför inte heller stödja sitt överklagande på den andra grunden.

61. Beträffande skyldigheten till lojalt samarbete ska det påpekas att denna princip enligt artikel 10 EG gäller för förhållandet mellan medlemsstaterna och institutionerna. För medlemsstaterna innebär den en förpliktelse att vidta alla lämpliga åtgärder för att säkerställa gemenskapsrättens räckvidd och verkan, och den ålägger gemenskapsinstitutionerna motsvarande skyldighet att lojalt samarbeta med medlemsstaterna. [8]

62. Den grekiska regeringen anser för det första att de nämnda principerna åsidosattes genom att felet i den information som lämnades i rätt tid var uppenbart och att kommissionen därför omedelbart borde ha påpekat detta, så att det hade varit möjligt att korrigera felet omgående. Den avsevärda avvikelsen i uppgifterna om antal hektar från de uppgifter om antal hektar som kommissionen lade till grund i beslut 2005/716/EG av den 10 oktober 2005 om de preliminära anslagsfördelningarna [9] borde ha gett kommissionen anledning att ställa frågor.

63. Detta är dock inte övertygande. Den information som lämnades i rätt tid innehöll inget sådant uppenbart fel som kommissionen omedelbart borde ha blivit uppmärksam på. Enbart den omständigheten att de uppgifter som hade lämnats avvek från de uppgifter som lades till grund vid den preliminära anslagsfördelningen enligt artikel 14.1 i förordning nr 1493/1999 innebär inte att det är självklart att det rörde sig om ett överföringsfel. Bedömningen av frågan huruvida ett fel är uppenbart är en fråga som berör de faktiska omständigheterna och som inte kan göras till föremål för överklagande. Republiken Grekland har inte gjort missuppfattning av bevisning gällande.

64. Det ligger i sakens natur att den kostnad som har beräknats i samband med en

8 — Se beslut av den 13 juli 1990 i mål C-2/88, IMM, Zwartveld m.fl. (REG 1990, s. I-3365; svensk specialutgåva, s. 489), punkt 17, samt dom av den 26 november 2002 i mål C-275/00, First och Franex (REG 2002, s. I-10943), punkt 49, och av den 16 oktober 2003 i mål C-339/00, Irland mot kommissionen (REG 2003, s. I-11757), punkt 71.

9 — Kommissionens beslut 2005/716/EG av den 10 oktober 2005 om preliminär fördelning av beloppen för ett visst antal hektar per medlemsstat för omstrukturering och omställning av vinodlingar enligt rådets förordning (EG) nr 1493/1999, för regleringsåret 2005/06 (EUT L 271, s. 45).

preliminär anslagsfördelning i själva verket kanske inte kommer att behövas. Redan av den anledningen ger avvikelser ingen anledning till att betvivla att informationen är korrekt. När det gäller det aktuella fallet bekräftas denna allmänna tanke dessutom i artikel 17.4 i förordning nr 1227/2000, enligt vilken en sanktionsåtgärd föreskrivs, om en mindre total areal anmäls än den areal som lades till grund vid den preliminära anslagsfördelningen. Denna bestämmelse utgår uttryckligen från att de uppgifter som en medlemsstat har lämnat kan avvika avsevärt från de uppgifter som man har räknat med preliminärt.

65. Kommissionen hade följaktligen ingen anledning att, så snart som den i rätt tid lämnade informationen hade inkommit, utgå från att uppgifterna innehöll fel och påpeka detta för klaganden.

66. Den grekiska regeringen anser vidare att de ovannämnda principerna åsidosattes genom att kommissionen inte beaktade de korrigerade uppgifter som sändes mer än två månader efter det att fristen hade löpt ut, trots att detta enligt den grekiska regeringen fortfarande hade varit möjligt under de tre återstående veckorna innan fristen för att anta beslutet gick ut.

67. I nämnda avseende är domstolen dock bunden av det som förstainstansrätten faktiskt har fastställt i den överklagade domen. Inte heller i detta avseende har Republiken Grekland gjort missuppfattning av bevisning gällande.

68. I enlighet med redogörelserna i punkterna 32 och 59 i den överklagade domen fastställde förstainstansrätten uttryckligen att det inte längre var möjligt för kommissionen att beakta de korrigerade uppgifterna innan det angripna beslutet antogs. Om tidpunkten för ett beslut för det första – vilket har visats ovan – inte kan uppskjutas hur länge som helst och om den återstående tiden fram till det aviserade datumet för beslutet inte räcker till för att beakta uppgifter som har lämnats i efterhand, har skyldigheten till lojalt samarbete ingalunda åsidosatts genom att uppgifterna inte beaktades.

69. Det är för övrigt helt uppenbart att ett komplicerat förfarande för vilket gemenskapslagstiftaren, genom att fastställa en frist för anmälan till den 10 juli, har gett kommissionen cirka 3 månader inte kan genomföras på några få dagar. Detta gäller i synnerhet som beslutet om den definitiva anslagsfördelningen måste vara enhetligt för alla medlemsstater på grund av det inbördes beroendet enligt artikel 17.3 i förordning nr 1227/2000.

70. Förstainstansrätten bortsåg slutligen inte heller från betydelsen av likhetsprincipen i den överklagade domen.

71. Den allmänna gemenskapsrättsliga likhetsprincipen innebär att lika situationer inte får behandlas olika och olika situationer inte får behandlas lika, såvida det inte finns sakliga skäl för en sådan behandling. [10]

72. Likhetsprincipen innebär därmed inte att lika stor hänsyn ska tas till information som har lämnats över två månader efter det att fristen har löpt ut som till information som har lämnats några få dagar för sent. Om kommissionen totalt har cirka 3 månader till sitt förfogande för att fatta beslut, utgör information som har lämnats några få dagar för sent och information som har lämnats mer än 2 månader för sent inte jämförbara omständigheter.

3. Den tredje grunden

73. Som tredje grund har Republiken Grekland anfört att den överklagade domen i sig är motsägelsefull och därför inte kan godtas. I punkt 59 i den överklagade domen motsade förstainstansrätten sig själv när den fastställde att det inte är helt omöjligt att beakta information som har lämnats något för sent, medan den i punkterna 25, 26 och 43 i den överklagade domen angav att fristen i artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000 är absolut.

74. Frågan huruvida domskälen i en dom från förstainstansrätten är motsägelsefulla eller otillräckliga är en rättsfråga och kan i denna egenskap åberopas i ett mål om överklagande. [11]

75. Den tredje grunden är inte heller övertygande. Till skillnad från vad klaganden anser är den rättsliga bedömningen i den överklagade domen inte motsägelsefull. Om förstainstansrätten nämligen, trots att den omtvistade fristen antas vara absolut, anser att det inte är ”helt omöjligt” att i undantagsfall beakta information som har lämnats för sent, förklarar den samtidigt att ett sådant undantag bara kommer i fråga om fristen har överskridits obetydligt, men inte om den har överskridits så kraftigt som i det aktuella fallet.

76. Förstainstansrätten har i den överklagade domen gjort en omfattande redogörelse för varför just teleologiska överväganden talar för att fristen i artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000 är absolut. Kommissionen måste nämligen ha tillräckligt med tid för beslutet om definitiv anslagsfördelning, som

10 — Se dom av den 11 juli 2006 i mål C-313/04, Egenberger (REG 2006, s. I-6331), punkt 33, med vidare hänvisningar.

11 — Se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 januari 2007 i de förenade målen C-403/04 P och C-405/04 P, Sumitomo Metal Industries och Nippon Steel mot kommissionen (REG 2007, s. I-729), punkt 77 och där angiven rättspraxis.

ovillkorligen ska antas före budgetårets slut den 15 oktober.

77. I den mån förstainstansrätten nu har uppgett att information som bara är obetydligt försenad kan beaktas, om detta inte står i vägen för ett beslut i rätt tid, för den konsekvent sin argumentation vidare. Någon brist på logik kan inte konstateras.

4. Sammanfattning

78. Eftersom inte någon av de grunder som Republiken Grekland har åberopat kan godtas ska överklagandet ogillas i sin helhet.

VII – Förslag till avgörande

81. Jag föreslår att domstolen meddelar följande dom:

1. Överklagandet ogillas.

2. Republiken Grekland förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

VI – Rättegångskostnader

79. Enligt artikel 122.1 i rättegångsreglerna ska domstolen, när överklagandet ogillas, besluta om rättegångskostnaderna. Enligt artikel 69.2 första meningen i rättegångsreglerna, jämförd med artikel 118 i rättegångsreglerna, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

80. Eftersom klaganden har tappat målet ska denna i enlighet med kommissionens yrkande förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.